

Sygn. akt IV KK 13/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2017 r.

sprawy **R. J.**

skazanego z art. 56 § 3 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 lutego 2016 r.,

sygn. akt VIII K [...],

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami  
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

### UZASADNIENIE

W przedmiotowej sprawie R. J. skazano za przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności z warunkowym zamierzeniem jej wykonania. Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść skazanego można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zamierzenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Obrońca skazanego R. J. w kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt IV Ka [...], m.in. podniósł zaistnienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., poprzez skazanie R. J. za inne zachowanie niż było mu zarzucone aktem oskarżenia, a w konsekwencji naruszenie zasady skargowości.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniósł o oddalenie kasacji wobec jej oczywistej bezzasadności.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Z uwagi na treść powołanych przepisów art. 523 § 2 k.p.k. i art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., w realiach przedmiotowej sprawy można jedynie rozważać podniesiony w kasacji zarzut zaistnienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., czyli brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

Zarzut ten jest oczywiście bezzasadny, co trafnie wskazał oskarżyciel publiczny w pisemnej odpowiedzi na kasację. Podkreślić należy, że kwestia zachowania granic oskarżenia była przedmiotem szerokich rozważań Sądu Okręgowego w K. (por. s.11 – 16 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K.). Sąd Najwyższy w pełni akceptując stanowisko prezentowane odnośnie granic oskarżenia w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt IV Ka [...], nie widzi potrzeby jego przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia. Ubocznie wskazać tylko należy, że nie dochodzi też do wyjścia przez sąd poza granice skargi oskarżyciela, jeśli w czynie przypisanym oskarżonemu w wyroku skazującym zamieszczono, choćby w innej formule jurystycznej, opis tej samej czynności wykonawczej, skierowanej do tego samego przedmiotu, a więc podstawowe elementy określające fakt główny, który uzasadniał wystąpienie z oskarżeniem. W takim wypadku nawet odmienne ustalenie sądu co do własności przedmiotu czynności wykonawczej, prowadzące w rezultacie do innej, niż w akcie oskarżenia, kwalifikacji prawnej przestępstwa, charakteryzującego się innym także przedmiotem ochrony, nie narusza tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego, stanowiącego warunek orzekania w granicach skargi uprawnionego oskarżyciela (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2003 r., sygn. akt V KK 281/02, OSNKW 2003, z. 5 – 6, poz. 59).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, na mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.

